

N:o 44.

Af Herr Nils Nilsson från Blekinge län: Om utsträckt ersättningsrätt till vittnen i brottmål.

När Kongl. Kungörelsen af den 20 November 1845, enligt Rikets Ständers beslut, medgaf ersättning af allmänna medel till vittnen i gröfre brottmål, i de fall då den tilltalade icke sakfälldes eller ock saknade tillgång att ersättning gälda, var skjutslegan vida mindre, än hvartill den sedermera, tid efter annan, blifvit förhöjd. Detta förhållande, i förening med plägseden hos domstolarne, att tillerkänna vittnen det ringa beloppet af 50 öre i dagtraktamente för tre dagar, eller två resedagar och en dag på stället, under det en väglängd af 1, 1½ à 2 mil lätteligen på en dag till och med af fotvandrare tillryggaläggas, har föranledt en stundom orimligt hög vedergällning för vittnens inställelse vid Rätten, såsom följd, hvaraf allmänna medel utöfver behof utgifvits.

Å en annan sida kvarstår, jemlikt Kongl. Kungörelsen af den 23 Mars 1858, obilligheten att vittnen, som bo närmare tingsstället än en mil, icke få åtnjuta någon ersättning, ehuru det torde vara obestridligt, att den, som bor $\frac{1}{3}$ -dels, $\frac{1}{4}$ -dels eller $\frac{1}{2}$ mil från tingsstället, förspiller sin dag, lika såväl som den, som har sitt hem $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ mil längre bort. Dessa missförhållanden synas mig kunna afhjelpas helt enkelt derigenom, att lagens föreskrift i 17 Kap. 5 § Rättegångs-balken finge af domstolarne tillämpas, då utan tvifvel man skulle komma rättvisan och billigheten närmare.

Jag får derföre föreslå, det Riksdagen behagade för sin del besluta:

Bih. till Riksd. Prot. 1873. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 5 Häft.

att, med ändring af ofvan omförmälde stadganden i vissa delar, *alla vittnen* i gröfre och för allmänna säkerheten vådliga brottmåål må, då de det äska och i fall den sakfällde saknar tillgång, tilldelas ersättning af allmänna medel, efter de i 17 Kap. 5 § Rättegångsbalken lagde grunder, dock ej till högre belopp, än Kongl. Kungörelsen af den 20 November 1845 medgifver.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1873.

Nils Nilsson
från Blekinge län.

N:o 45.

Af Herr Nils Petersson: Med förslag till förändrad lydelse af 41 § i Kongl. Förordningen den 21 Maj 1869, angående vilkoren för försäljning af brännvin.

Då mera allmänt högljudda klagomål förspörjas öfver en tilltagande olörlig brännvinförsäljning, med deraf åtföljande demoraliserande verkningar, och kändt är att detta ofog temligen oförsynt bedrifves, utan att lagens upprätthållare genom nuvarande lagbestämmelser förmår detsamma förekomma, af det skäl, att i de allra flesta fall sådana personer, som ej ega någon tillgång för erläggande af därför stadgade böter, antaga denna handel till yrke, och då förbrytaren efter en oftast långvarig rättegång slutligen kan blifva dömd till de stadgade böterna, dessa på en ganska kort tid aftjenas med så kalladt vatten- och brödstraff, samt i högst få fall hinner till det nu för fjerde resans förbrytelse stadgade fängelsestraff, hvilket erfarenheten visat ej mycket gjort